

Contalla de Reis

Una vegada hi havia una casa on vivien, en mig de la més gran misèria, un matrimoni, que tenien un nen d'uns 6 anys. Es deia Miquelò.

Era el dia de Reis i el pobret Miquelò estava trist, perquè a ell no li havien dut res.

—Mare, —li deia— perquè a mi no em porten mai res els tres Reis?

—Què sé, jo, —li responia apesurada la mare— tal vegada ha sigut un oblit: un altre any et portaran forces coses, ja veuràs.

—La nena dels senyors d'aquí davant, la Roser, m'ha dit que els Reis no m'havien portat res, perquè tenim la casa tan mal pintada i bruta que apar no hi habiti ningú.

—Potser que sí— li respon la mare, no trovant millor resposta per darli. Així acabà el diàleg.

Ha passat un altre any. Falten escassos dies per a Reis.

Els senyors de la torra bonica, junt amb la seva aixerida filleta, que era expansiva de natural i com a nena encara no li havien arribat els fums de les diferències de posició social, sortien a donar un passeig.

—Què fas aquí Miquelò?—li pregunta la Roser al veure'l atrafagat amb un pilò de guix desfet que intentava adherir a la façana de llur casa.

—Mira, com que l'any passat, t'en recordes? vares dir-me que els Reis no em varen portar res perquè teníem la casa tant bruta, ara la vull pintar amb aquest guix que he trobat en les runes d'una casa aterrada i, ja veuràs.

—I amb aquest guix pretens pintar-la?— li pregunta la mamà de Roser, encuriosida.

—Sí senyora.

—No és pas per emblanquinar, nen, aqueix guix, — li objectà el papà, entrant en la conversa.

Miquelò, que prou que ho veia que no li sortia bé, perd l'última esperança que li quedava i, cap cot, ple de sentiment entra a dintre casa seva.

Segueixen els senyors el seu passeig bó i comentant l'escena ocorreguda. Quan de retorn del mateix troven al Miquelò assentat al mateix lloc que la primera vegada, Roser hi corre desfent-se dels seus papàs que la duien de la mà i li diu: